

[Fraenkel.]

væsentlig Side af Kulturlivet, og her er det, jeg ganske savner fra det socialistiske Parti det, som er det allerførste Krav i Nutidens Politik, en virkelig Politik, der gaar ud paa at øge Beskæftigelsesgraden. Jeg siger en virkelig Politik, jeg taler ikke om en Politik med Rødderne oppe i Himlen eller et andet Sted, hvor det Paradis ligger, som hedder den socialistiske Stat. Det er ikke det, jeg taler om, jeg taler om en virkelig Politik, der staar med begge Ben paa Jorden, som den nu, *mal gré bon gré*, er i Øjeblikket. En saadan mangler Partiet fuldstændig; Øjeblikket giver et fortræffeligt Stof til en saadan Politik, men den optages blot ikke fra socialistisk Side; derimod gaas der videre med Tvangspolitik og Understøttelsespolitik, indtil det er umuligt at presse noget ud af et Samfund, der ikke har tilstrækkelig Beskæftigelse.

Naar man ser paa alt dette, bliver man nødt til at indrømme, at en Lov som denne er forstaaelig. Jeg siger, jeg holder ikke af denne Lov, og saa meget jeg beklager det, bliver jeg virkelig for en Gangs Skyld nødt til, tror jeg, at slutte mig til det ærede Medlem af Retsstatspartiet, Hr. Axel Dam, som mener, at skal man have noget af denne Slags, saa maa man hellere gaa om ad Straffeloven med det. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at man gjorde noget andet; man kunde naa meget vidt gennem en Revision af Presse-loven, en Revision, som dog ligger i Luften, og som enhver, der har nogen Indsigt i disse Ting, er klar over er absolut fornøden. Naar man tænker paa, at Presse-loven er fra 1851, altsaa 77 Aar gammel, og naar man tænker paa, hvilken Udvikling Pressen siden da har gennemgaaet baade i sine ydre Midler og indadtil i Façonen, i det, der kan gøres, og det, der tør gøres i Øjeblikket, saa maa dog ethvert Barn kunne forstaa, at er der noget i denne Verden, der trænger til Revision, maa det være denne Presselov.

Nu vil naturligvis ærede Medlemmer fra den anden Side, som i øvrigt kan blive underkastet akkurat de samme Vilkaar, som vi bliver det mange Gange, sige, at man vil have Indskrænkning i Pressens Frihed. Der er saamænd ingenting, jeg nødigere vil have end Indskrænkninger i Pressens Frihed, men jeg vil ogsaa gerne selv have Lov til at eksistere; jeg vil ikke gerne være nødt til at skulle finde mig i af en hvilken som helst anonym Journalist at tages til Maal for Insinua-

tioner, for ligefremme Sigtelser, for ond-artede Artikler, uden at det er mig muligt at komme til at skrive en Artikel imod denne Mand, hvis jeg vil nævne hans Navn. Man svarer, at der er en uskreven Lov i Pressen, en uskreven Lov, som gør, at man altid maa vende sig imod Bladet, aldrig imod Personen. En uskreven Lov! Ja, hvis jeg kunde skrive alle de Love, som kunde dække mig selv, og som kun rettede Spidsen imod andre, saa kunde jeg faa en for mig meget god og meget omfattende og meget nyttig Lovbog lavet; men paa den Maade skulde dog et vigtigt Samfundsorgan som Pressen helst ikke benyttes.

Og hvorfor — og det er jo egentlig karakteristisk for den hele Sag — hvorfor har man ikke bragt denne Presselov frem til Revision? Ganske simpelt, fordi man er bange for Pressen, ganske simpelt af *Fejhed*, fordi man ikke tør. En saa stor Magt har Pressen, at den bogstavelig talt er i Stand til at forhindre en hvilken som helst Regering deri; selv denne stærke, kraftige Regering, med denne stærke Statsminister i Spidsen, selv den er bange for at gøre det, der dog raaber til Himlen om at blive gjort: at faa en Presselov fra 1851 frem til Revision. Ja, jeg sagde, at det gjorde mig meget ondt, at jeg til en vis Grad var nødt til at slutte mig til det ærede Medlem af Retsstatspartiet, som sagde, at skulde der gøres noget, maatte man hellere gaa Straffelovens Vej. Jeg siger: lad os en Gang probere med Presse-loven, lad os ikke gøre det muligt for en anonym Presse at levere f. Eks. saadanne Skildringer af Retsforhandlinger, som vi har set, hvor disse Føhoveder giver deres eget Besyv med om, hvorvidt den sigtede er skyldig eller ikke skyldig. Lad os dog se, om vi ikke kan indskrænke dette, at vi faar en eller anden Journalists Mening om, hvilken Kandidat under en Professor-konkurrence der har den største Mening for sig, saa at Journalisten bogstavelig talt giver Kandidaterne Tips. Lad os bare faa det, som behøves, det er saa uhyre lidt. Det er vist § 11, som giver denne aldeles ubrugelige Beskyttelse. Lad os gennem en ny § 11 faa Ret til at svare paa samme Sted med en Artikel af samme Omfang og rettet mod, hvem vi vil, paa vort eget Ansvar, med vort Navn under. Lad os faa dette rene Menneskekrav opfyldt. Lad os dog i det mindste i en civiliseret Samfundsordning faa det fastslaaet gennem en Revision af Loven; saa vil det hele straks komme til at se ganske anderledes ud.